

- 8** Hagelslagje
- 12** Klein Duimpje
- 17** Seks
- 20** Wachtkamer
- 25** Broertje
- 28** Dikke buik
- 32** Opa
- 36** Sterren
- 42** Nieuwe kamer
- 46** Couveuse
- 51** Twee moeders
- 56** Wachten
- 60** Buikpijn
- 64** Kreukeloor

Hagelslagje

'Zal ik jou eens wat vertellen?' zegt mama op een zondag als we zitten te ontbijten.
Papa pelt zijn eitje, ik doe net jam op mijn beschuit. Oranje jam.
'Mij best,' zeg ik.
Ik zet de lepel terug in de jampot.
'Er zit een baby'tje in mijn buik,' zegt mama.
Ik lik mijn vingers af, alle tien. Oranje jam is mijn lievelingsjam.

'Al bijna drie maanden.'
Ik kijk op van mijn beschuit. Over drie maanden ben ik jarig en dat duurt nog een hele tijd, dus drie maanden is best lang.
'Waarom zeg je dat nu pas?' vraag ik.
'Eerst wist ik het zelf nog niet eens,' antwoordt mama. 'Het baby'tje was zo klein dat ik helemaal niet in de gaten had dat het er zat.'
'Hoe klein dan?'
'Zo klein als...'
Mama kijkt om zich heen.

'Zo klein als een hagelslagje.'
'Echt?'
Ik wist niet dat baby'tjes zo klein konden zijn. Maar alle hagelslagjes zijn anders. Je hebt lange en korte, dikke en dunne.
'Hoe klein dan precies?'
Papa pakt de hagelslagdoos. Hij strooit een beetje hagel op mama's bord.
Mama likt aan haar vinger, tipt het kleinste hageltje dat er bij zit van haar bord en houdt het voor mijn neus.
'Zó klein,' zegt ze.
Ik steek mijn tong uit en lik het hageltje van haar vinger. Ik proef bijna niks, zo klein is het.

Geen wonder dat mama niets in de gaten had.
'Wanneer wist je het dan wel?' vraag ik.
'Toen het nieuwe jaar net was begonnen,' zegt
mama. 'Vlak na opa's verjaardag. Toen voelde
ik dat er iets aan het gebeuren was in mijn buik.
En toen heb ik het aan papa verteld.'
'Waarom niet aan mij?' vraag ik.
'Die eerste weken van het nieuwe jaar waren
heel spannend,' zegt papa. 'We wisten nog niet
zeker of dat piepkleine hagelslag-baby'tje goed
zou gaan groeien. Of het een echt kindje zou
worden, met alles erop en eraan.'
'En nu?'

‘Nu weten we dat het baby’tje aan het groeien is. Dat het armpjes heeft en beentjes, en een hartje dat echt klopt. Als alles goed gaat, krijg je van de zomer een broertje of een zusje.’

Ik wil een broertje, want Sara heeft al een zusje. Sara is mijn beste vriendin. Zij wil altijd alles hetzelfde als ik, maar ik wil dat niet. Daarom wil ik een broertje.

‘Groeit er ook een piemeltje aan?’ vraag ik. ‘Dat weet ik niet,’ zegt mama, ‘dat kun je nog niet zien.’

‘En die beentjes en die armpjes dan?’

‘Die kun je al wel zien,’ zegt mama, ‘want die zijn groter dan een piemel.’

Ik snap het niet. Mama kan toch niet door haar buik heen kijken? Hoe weet ze dan dat het baby’tje armen en benen heeft?

Ik trek mama’s trui omhoog. Misschien kun je door haar navel naar binnen gluren. Nee hoor, niks te zien.

‘Wacht maar,’ zegt papa.

Hij staat op en haalt iets uit een la van de grote kast in de kamer.

‘Hier heb ik een foto van de baby,’ zegt hij.

‘Gemaakt met een apparaat dat binnen in buiken kan kijken.’

Ik kijk naar de foto, maar ik zie geen baby.

Ik zie alleen maar strepen, zwart, wit en grijs.

‘Dit is het hoofdje,’ wijst papa. ‘Dit is een arm en dat is een been. En hier zie je het ruggetje.’

Hij vindt de foto heel mooi, dat merk ik aan hem.

‘De baby is nu zeven centimeter lang,’ zegt mama.

Zij vindt de foto ook mooi. Ik niet. Ik zie nog steeds alleen maar strepen. En ik heb geen idee hoe lang zeven centimeter is.

‘Dat is ongeveer zo groot als een Playmobil-poppetje,’ zegt mama.

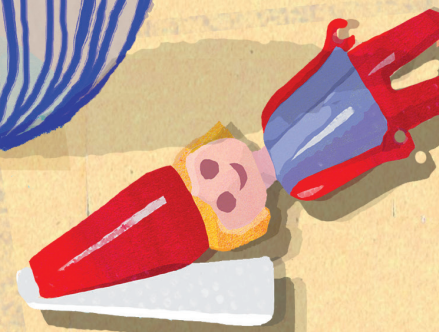
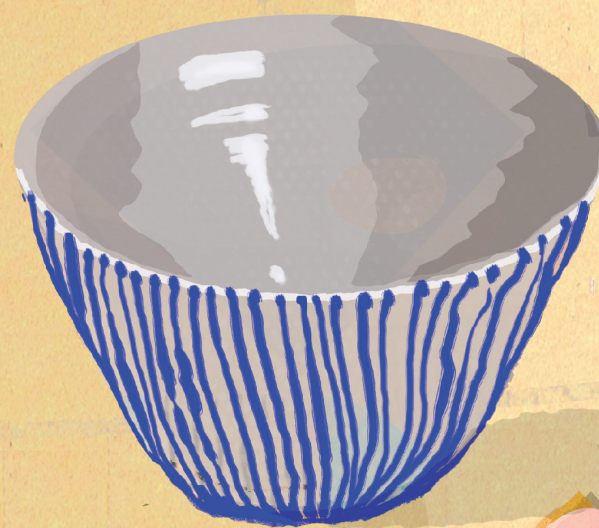
Dat klinkt beter. Ik ren naar mijn speelhoek en pak een jonkvrouw en een ridder van mijn Playmobil-kasteel. De jonkvrouw is groter dan de ridder. Dat komt door haar muts.

‘Zo groot?’ vraag ik.

Ik steek de jonkvrouw in de lucht.

‘Of zo groot?’

Zo groot als de ridder, denkt papa. Mama denkt: zo groot als de jonkvrouw. Ik denk dat mama gelijk heeft, want de baby zit in haar buik, niet in die van papa.

Klein Duimpje

Ik mag met mama mee naar Loes. Loes is een soort dokter. Ze weet alles van baby's die nog in de buik zitten. Ik heb al mijn Playmobil-ridders en -jonkvrouwen meegenomen, in een washandje. Eerst laat ik ze met elkaar vechten op de gele vloer van de wachtkamer. Als mama vindt dat de ridders te hard schreeuwen en de jonkvrouwen te hard gillen, doe ik ze terug in het washandje en stop ik ze onder mijn hemd. Nu heb ik ook baby's in m'n buik.

De deur van de wachtkamer gaat open. Er komt een mevrouw binnen. Ze doet haar jas uit en gaat tegenover mama op een van de rode stoelen zitten. Haar buik is heel dik. 'Hoeveel Playmobil-poppetjes heb jij in je buik?' vraag ik.

De mevrouw kijkt me verbaasd aan. 'Hoeveel baby's, bedoel je?'

Ik knik.

'Twee,' zegt ze. 'Een jongetje en een meisje.'

'Een tweeling!' zegt mama. 'Wat leuk, hoe lang nog?'

'Nog twee maanden,' zegt de mevrouw.

'Misschien iets korter. En u?'

'Nog bijna zes maanden,' zegt mama.

Misschien zitten er in mama's buik ook wel twee baby's. Dat zou leuk zijn. Dan krijg ik twee broertjes. Of twee zusjes. Of een broertje én een zusje.

'Hoe komen die baby'tjes daar eigenlijk?'
vraag ik aan de mevrouw.
De mevrouw kijkt naar mama. Ze lacht een
beetje.
'Dat is een heel verhaal,' zegt ze.
Ik wacht, maar er komt geen verhaal.
'Vertel dan,' zeg ik.
'Misschien kun je dat beter aan je eigen
moeder vragen,' zegt de mevrouw.
'Hoe komen die baby'tjes daar eigenlijk?'
vraag ik aan mama.
Dan gaat er een andere deur open. De deur
van de kamer van Loes. Mama is aan de
beurt.

In de kamer van Loes staat een bank die
omhoog en omlaag kan. Daar gaat mama
op liggen, met haar buik bloot.
'Hoe gaat het?' vraagt Loes.
Ze voelt aan mama's buik.
'Goed,' zegt mama. 'Niet misselijk meer.'
Loes pakt een fles en spuit een grote
klodder doorzichtig spul op mama's blote
buik.
'Wat doe je?' vraag ik.
'Ik ga naar het hartje van de baby
luisteren,' zegt Loes.
Met een ding dat een beetje op papa's
scheerapparaat lijkt, roert ze door het spul
op mama's buik. Er begint iets te ruisen.
'Ik hoor het hartje,' zegt Loes. 'Dat doet het
goed, luister maar.'
Door het ruisen heen hoor ik iets kloppen:
pokke-pokke-pokke-pokke...

Er zit echt een baby'tje in mama's buik! Een klein baby-broertje. Hoop ik.
Mama mag zich weer aankleden.
'De baby is goed gegroeid,' zegt Loes tegen mij. 'Hij is nu zo groot als Klein Duimpje. Ken je die?'
Ik knik. Klein Duimpje is een piepklein jongetje uit een verhaal in mijn sprookjesboek.
'Kun je zijn piemel al zien?' vraag ik.
'Nee,' zegt Loes, 'dat duurt nog even. Als het tenminste een jongetje is.'

'Hoe groot is Klein Duimpje?' vraag ik aan papa als we aan tafel zitten.
Papa legt zijn vork neer en steekt zijn duim in de lucht.
'Zo groot.'
'Wil je straks het verhaal van Klein Duimpje voorlezen?'
'Dat is goed,' zegt papa. 'Eet nu maar gauw je spaghetti op.'

